

VERBODEN TE LEZEN!

Arco Struik

Slapen	3
Te laat	5
Terug naar school	7
Pizza	10
De nieuwe winkel	12
Een boodschap	15
Achter de deur	18
Het wordt stil	21
Lekker lezen	23
Alarm	25
Politie	28
Naar het bureau	31
De grote agent	34
Het formulier	36
Het verhaal van Zwinkels	40
Een nieuw boek	42

Slapen

Tommie ligt in bed.
Het is donker in zijn kamer.
Het is avond en de gordijnen zijn dicht.
Maar Tommie slaapt niet.
Onder zijn dekbed schijnt een klein lichtje.
Het is de zaklamp van Tommie.
De lamp maakt een rondje van licht.
De lamp schijnt op zijn boek.
Alleen het boek is verlicht.
De rest van de kamer is donker.
Maar Tommie kan het goed zien.
Hij heeft al bijna een uur gelezen.
Het boek is bijna uit.
Hoe zal het aflopen?

Het licht gaat aan op de gang.
Zijn vader komt de trap op.
Snel doet Tommie zijn zaklamp uit.
Hij gaat op het boek liggen.
Hij doet of hij slaapt.
De deur van zijn kamer gaat open.
Het hoofd van zijn vader komt om de deur.
Even blijft het stil.
'Nu slapen, Tommie!
Ik heb je wel door.'

Tommie beweegt niet.
Hij ligt heel stil, met zijn ogen dicht.
Net of hij slaapt.
Zijn vader blijft nog even staan.
Dan gaat hij weer naar beneden.
'Slapen!' bromt hij als hij weg loopt.

Voorzichtig kijkt Tommie over zijn dekbed.
Hij ziet dat de deur dicht is.
Hoe weet zijn vader dat hij nog niet slaapt?
Hoe kan hij dat zien?
Misschien weet zijn vader niet dat hij wakker is.
Misschien zegt hij dit wel iedere avond.
Ook als Tommie wel slaapt.
Dat kan Tommie niet weten.
Dat zou wel slim zijn van zijn vader.
Hij denkt daar over na.
Er komt een glimlach over zijn gezicht.
Dat zou fijn zijn.
Tommie wil heel graag dat zijn vader slim zou zijn.
Al is het maar voor één keer.

Te laat

Tommie schrikt wakker.
Het is al bijna half negen.
Veel te laat, hij moet naar school.
Snel kleedt hij zich aan.
Zijn vader ligt nog te slapen.
Die ligt altijd te slapen als Tommie naar school moet.
Snel pakt hij zijn jas en zijn tas.
De school begint om half negen.
Tommie kijkt op de klok.
Tien over half negen.
Hij rent naar school.
Hij is te laat, hoe hard hij ook rent.
Toch probeert Tommie nog harder te rennen.
Harder dan hij kan.
Misschien is de meester ook te laat.
Dat is nog nooit gebeurd, maar het zou kunnen.
Daarom rent hij zo hard.
Als de meester vandaag een keer te laat is.....
Dan is Tommie misschien toch nog eerder.

Daar is de school.
De deur is al dicht.
Tommie hijgt en zijn benen trillen.
Zijn hoofd is helemaal rood.
De meester zal wel boos worden.
Waarom zijn meesters altijd op tijd?

Tommie zucht.

Hij vindt dat meesters ook te laat moeten komen.

Minstens één keer per week.

Tommie doet de deur van de klas open.

De meester kijkt hem alleen maar aan.

Hij zegt niets.

Dat is erger dan boos worden.

Als de les klaar is, moet Tommie even blijven.

De meester wil met hem praten.

Omdat hij vaak te laat komt.

Omdat hij soms geen brood bij zich heeft.

Omdat hij er vaak zo slaperig uitziet.

De meester maakt zich zorgen om Tommie.

Tommie knikt.

Hij kijkt op de klok.

De meester praat nog steeds door.

Al meer dan tien minuten.

Tommie luistert maar half.

Plotseling is de meester even stil.

Maar hij is nog niet klaar met praten.

Dat voelt Tommie.

Dan zegt de meester iets waar Tommie van schrikt.

De meester wil met zijn vader praten.

Tommie wil dat niet. Nooit.

Maar het moet van de meester.

De vader van Tommie moet op school komen.

Morgen al.

Terug naar school

‘Ik heb een hekel aan school’, zegt de vader van Tommie.

Hij haalt luid zijn neus op.

Dat doet hij vaak.

Het is een smerig geluid.

Tommie heeft er een hekel aan.

Zijn vader lijkt wel een varken.

‘Niet doen, pap, het is vies’, zegt Tommie.

‘Zwinkels’, zegt zijn vader.

‘Ik heet Zwinkels.’

De vader van Tommie heet Zwinkels.

Dat is zijn achternaam.

Iedereen noemt hem zo.

Zelfs zijn vader noemt zichzelf Zwinkels.

‘Noem me geen pap, zo heet ik niet.

Iedereen noemt me Zwinkels, dus jij ook.’

Tommie en zijn vader zitten in de klas van Tommie.

Ze wachten op de meester.

‘Pap.....euh...Zwinkels’, zegt Tommie zachtjes.

‘Je zit op de stoel van de meester.’

‘Nou en?’

‘Dat hoort niet.

Daar mag alleen de meester op zitten.’

‘O ja? Ik zal hem eens laten zien wie de baas is.’

Zwinkels maakt een grommend geluid.

Tommie haalt diep adem.

Hij zou weg willen lopen.
Naar het einde van de wereld.
Of verhuizen naar een andere planeet.

Dan gaat de deur open.
'Hallo, ik ben Meester Wiel.'
'Zwinkels.'
Zijn vader is kortaf.
Hij snauwt bijna.
Tommie maakt zich klein.
'Hmm....Meester Wiel', zegt Zwinkels.
'Is dat je voornaam of achternaam?'
De meester lacht.
'Allebei', zegt hij.
'Ik heet Wiel van der Wiel.'
Zwinkels schudt zijn hoofd.
'Wat een stomme naam', bromt Zwinkels.
De meester stopt met lachen.
Het hoofd van Tommie wordt vuurrood.

'Ik maak me zorgen om Tommie', zegt Meester Wiel.
'Ik ook', roept Zwinkels boos.
'Jullie leren de verkeerde dingen op school.
Rekenen, lezen en dat soort dingen.
Wat heb je daar nou aan?
Het is alleen maar saai.'
Meester Wiel schrikt van Zwinkels.
Hij weet even niets te zeggen.
Zwinkels wordt nog bozer.

‘Jullie hebben maar vier computers in de klas.
Dat is toch niet modern.
De kinderen moeten met computers werken.
Meer plaatjes. Klik-klik, met de muis.
Spelletjes doen op de computer.
Dat is de toekomst!’
Zwinkels staat op.
Hij loopt op de meester af.
Zijn gezicht is vlakbij het gezicht van Meester Wiel.
Tommie ziet zweet op zijn hoofd.
‘Ik hoop dat je er wat van leert’, gromt Zwinkels.
Hij pakt Tommie bij zijn arm.
‘Kom mee, we gaan!’
Zwinkels neemt Tommie mee naar buiten.
Meester Wiel kijkt hen verbaasd na.

Buiten laat Zwinkels de arm van Tommie los.
Zwinkels begint zachtjes te zingen.
Dan zegt hij tegen zichzelf.
‘Dat heb je goed gedaan, Zwinkels.
Ja ja.
Ik ben trots op je, Zwinkels!’
Tommie doet zijn ogen dicht.
Hij schaamt zich voor zijn vader.
Zwinkels slaat Tommie op zijn schouder.
‘Ja jongen, je mag blij zijn met zo’n vader.’

Pizza

‘De meester heeft een lesje geleerd’, zegt Zwinkels.

Tommie zegt niets.

‘Dat moeten we vieren.

We hebben gewonnen van jouw meester.

Hij wist helemaal niets te zeggen.

Wat een sukkel!’

Hij lacht zelf hard, maar Tommie is stil.

‘De meester heeft een lesje geleerd’, roept hij nog een keer.

Hij zingt het bijna.

Ze lopen van school naar huis.

Door een straat met winkels.

‘We gaan het vieren met een pizza!’ zegt Zwinkels.

‘Alweer’, zegt Tommie.

‘We hebben gisteren ook al pizza gegeten.’

‘Ja, maar nu hebben we iets te vieren.

Daar is het al, op de hoek.’

Hij wrijft in zijn grote handen.

‘De meester heeft een lesje geleerd’, roept hij weer.

Ineens ziet Tommie iets. Hij kijkt opzij.

Het is een winkel met boeken.

Die was hier niet, die is nieuw.

In de etalage staan stapels met boeken.

In de hoek staat een stoeltje.

Op dat stoeltje zit een grote beer.

Hij heeft een bril op en leest een boek.
Er hangt een papier op het raam.
“Opening zaterdag om 10 uur”, staat erop.

‘Kom Tommie’, roept Zwinkels.
Hij staat al bijna voor de deur van de afhaal-pizza.
Tommie hoort zijn vader niet.
Hij kijkt naar de stapels met boeken.
Zijn ogen glijden langs de boeken.
Hij wil naar binnen.
‘Tommie! Komen!’ klinkt het ineens vlak achter hem.
Zwinkels schreeuwt in zijn oor.
‘Wat moet je nou bij die stomme boeken?
Lezen is voor dommies.
Schiet op, lopen.’
Hij trekt Tommie mee naar de afhaal-pizza.

‘Eentje met tomaat en kaas voor Tommie’, zegt Zwinkels.
Hij klinkt nog steeds boos.
De man van de afhaal-pizza knikt.
‘Eentje met tomaat en kaas’, herhaalt de man.
‘En voor mijzelf drie met salami.’
De man kijkt vragend naar Zwinkels.
‘Drie pizza’s salami?’
Zwinkels knikt.
‘Drie voor u zelf?’ vraagt de man met grote ogen.
Zwinkels steekt drie vingers omhoog.
‘Drie salami. We hebben iets te vieren.
En snel, want ik heb honger.’

De nieuwe winkel

Het is zaterdag.
Het is bijna tien uur.
Tommie sluipt door het huis.
Op zijn tenen.
Zijn vader slaapt.
Tommie wil niet dat hij wakker wordt.
Op zijn sokken loopt hij naar de deur.
Daar doet hij zijn schoenen aan.
Buiten doet hij de deur heel zachtjes dicht.

Dan begint hij te rennen.
Hij rent de straat uit en de hoek om.
Het is al druk in de straat met winkels.
Hij botst tegen een mevrouw aan.
Haar tas valt op de grond.
Gelukkig valt er niets uit.
De mevrouw roept wel iets lelijks tegen hem.
Maar Tommie hoort het niet.
Hij rent alweer door.
Langs de afhaal-pizza.

Daar is de winkel met boeken.
Er staan veel mensen voor de winkel.
Grote mensen, maar ook kinderen.
Tommie kan er niet langs.
Hij kan niet veel zien.

Een luidspreker kraakt.
Dan zegt de luidspreker:
'Ik verklaar de winkel geopend.'
Alle mensen klappen in hun handen.
Opeens gaan er ballonnen omhoog, wel honderd.
Allemaal witte ballonnen.
De deur van de winkel gaat open.
Iedereen mag naar binnen.
Tommie loopt achter een dikke mevrouw.
Ze wiebelt een beetje als ze loopt.

Tommie stapt de winkel binnen.
Het staat helemaal vol met boeken.
Zo veel boeken.
Veel meer dan duizend, denkt Tommie.
Hij voelt zijn buik kriebelen.
Het is een fijn gevoel.
Dat gebeurt altijd als hij blij is.

In de hoek ziet Tommie een bord.
"Kinderboeken" staat erop.
Drie kasten vol.
Hij pakt er een boek uit.
Er staat een grote beer op de voorkant.
Hij pakt nog een boek.
Daar staat een voetballer op.
Tommie pakt steeds een ander boek.
Hij wil ze allemaal wel lezen.
Lekker lezen, als hij in bed ligt.

Onder zijn dekbed, met zijn zaklamp.
Misschien kan hij de boeken wel kopen.
In zijn spaarpot thuis heeft hij nog geld.

Tommie denkt aan zijn vader.
Een boek kopen zal hij nooit goed vinden.
Tommie zet de boeken terug in de kast.
Hij zucht diep.
Zijn ogen worden nat.
Gauw veegt hij een traan weg.
Daarna loopt hij snel de winkel uit.
De kriebel in zijn buik is weg.

Een boodschap

‘Tommie’, roept Zwinkels.

Er komt geen antwoord.

‘Tommie!’ roept hij nog een keer.

Het blijft stil.

Tommie is op zijn kamer.

Hij hoort zijn vader wel, maar hij zegt niets.

‘TOM!! Hier komen!’ schreeuwt Zwinkels.

Tommie zucht.

‘Ik kom al.

Waar ben je?’

‘Ik zit hier’, klinkt het vanaf de wc.

‘Het wc-papier is op.

Loop snel even naar de supermarkt.’

Tommie loopt al naar de deur.

‘En opschieten. Ik zit te wachten’, roept zijn vader.

De supermarkt is vlakbij.

Net voorbij de winkel met boeken.

Er zijn veel mensen in de winkel met boeken.

Tommie gaat even naar binnen.

De boeken zijn mooi.

De meneer van de winkel heeft het druk.

Hij heeft een kaal hoofd.

Op zijn neus heeft hij een klein brilletje.

‘Dat is vijftien euro’, hoort Tommie hem zeggen.

Tommie kijkt de winkel rond.
Tussen twee kasten ziet hij een deur.
De deur gaat open.
Er komt een mevrouw uit.
Achter de deur staan dozen met nog meer boeken.
Tommie voelt weer de kriebel in zijn buik.
Hij wil hier altijd blijven.

Dan denkt hij aan zijn vader.
Opschieten, denkt hij.
Hij loopt de winkel uit naar de supermarkt.
Ineens blijft Tommie staan.
Hij krijgt een idee.
Een geweldig idee vindt hij zelf.
Hij rent de supermarkt binnen.
Snel koopt hij wc-papier.
Maar ook broodjes en chips en limonade.
Tommie gaat terug naar de winkel met boeken.

Tommie kijkt om zich heen.
Hij loopt langzaam naar de deur tussen de kasten.
Hij wacht.
De kale meneer is nog steeds druk bezig.
Hij helpt iemand met een boek.
Hij let niet op Tommie.
Dit is een goed moment.
Tommie doet de deur open.
Hij zet zijn tas achter de deur.
Dan loopt hij snel naar buiten.

Met in zijn hand het pak wc-papier.

Thuis zit zijn vader nog steeds op de wc.

‘Eindelijk, daar ben je.’

Tommie geeft het wc-papier.

‘Het duurde wel lang hoor’, moppert zijn vader.

‘En dat voor een kleine boodschap.’

Tommie hoort hem al niet meer.

Hij heeft een plan.

Achter de deur

Zwinkels zit achter zijn computer.
Hij speelt een nieuw spel.
Tommie loopt naar de keuken.
Hij pakt iets uit de kast.
Een pot choco-pasta.
Dan gaat hij naar zijn kamer.
Zijn rugzak ligt op zijn bed.
Hij doet de choco-pasta er in.
Onder zijn kussen ligt zijn zaklamp.
Hij doet de zaklamp even aan.
Die werkt.
De zaklamp gaat ook in de rugzak.
Tommie kijkt op de klok.
Het is bijna vier uur.
Nog een uur.

Tommie zit op zijn bed.
Steeds kijkt hij naar de klok.
De wijzer gaat heel langzaam.
Het lijkt wel of de klok stuk is, zo langzaam.

Eindelijk is het kwart voor vijf.
Tommie staat op.
Hij pakt zijn kussen.
Het kussen houdt hij voor zijn buik.
Hij doet een riem om zijn buik en het kussen.

Daar overheen trekt hij een vest aan.
Het vest gaat bijna niet dicht.
Tommie kijkt in de spiegel.
Hij moet er om lachen.
Hij heeft een heel dikke buik.

Tommie pakt zijn rugzak.
Hij sluipt naar beneden.
Heel zacht doet hij de deur open.
Buiten kijkt hij snel naar rechts en naar links.
Gelukkig, niemand let op hem.
Dan loopt hij naar de winkel met boeken.
Als het plan maar lukt.

Het is nog druk in de winkel.
Tommie staat bij de boeken voor kinderen.
Hij heeft al vijf boeken onder zijn arm.
Dat is zwaar.
Hij wil nog een boek pakken.
Maar dan vallen alle boeken op de grond.
Zes boeken is te veel.
De kale meneer kijkt naar hem.
Snel bukt Tommie.
Maar hij kan niet bij de grond.
Het kussen zit in de weg.

Tommie gaat op zijn knieën zitten.
Hij raapt de boeken van de grond.
Met de vijf boeken loopt hij door de winkel.

Hij is vlakbij de deur tussen de kasten.
De kale meneer let niet meer op hem.
Tommie wacht nog even.
Hij kijkt nog een keer rond.
Niemand kijkt.
Dan haalt hij diep adem.
Zijn hart bonst in zijn keel.
Tommie doet de deur open.
Snel gaat hij naar binnen.

Het wordt stil

Tommie zit verstopt achter een paar dozen.
De riem heeft hij los gemaakt.
Hij zit tegen het kussen aan.
Hij luistert naar de geluiden.
In de winkel zijn stemmen te horen.
Soms hoort hij de stem van een kind.

Na tien minuten wordt het stiller.
De deur van de winkel gaat niet meer open.
De laatste klant is weg.
De winkel is gesloten.
Tommie hoort de kale meneer iets zeggen.
Een mevrouw lacht.
Dan wordt het stil.

Tommie luistert.
Hij hoort niets meer.
Is iedereen weg?
Hij durft niet te gaan kijken.
'Ik tel tot honderd', zegt Tommie tegen zichzelf.
'Bij honderd ga ik kijken.'
Tommie begint te tellen.
Eerst wat sneller, maar daarna langzamer.
Bij negentig telt hij heel langzaam.
'Honderd', zegt hij eindelijk.
Tommie staat op om naar de deur te lopen.

Dan hoort hij iets.
Snel duikt Tommie weg.
Net op tijd.
Plotseling gaat de deur open.
De mevrouw komt binnen.
Ze loopt zingend langs de dozen.
Tommie houdt zijn adem in.
Als ze weer weg gaat, doet ze het licht uit.
'Fijne avond', roept ze tegen de kale meneer.
Tommie hoort hem iets terug zeggen.
Dan gaat de deur van de winkel dicht.
Het is donker.
Tommie zit doodstil tegen het kussen.
Hij durft zich niet meer te bewegen.

Na een tijdje hoort hij de kale meneer.
Hij loopt door de winkel.
De buitendeur gaat open.
'Dag winkel', hoort hij de kale meneer zeggen.
Tommie hoort vier piepjes.
Dan gaat de buitendeur dicht.
De sleutel draait de deur op slot.
Het wordt helemaal stil in de winkel.

Tommie doet zijn ogen dicht en haalt diep adem.
Hij is helemaal alleen met wel duizend boeken.
Zijn plan is gelukt.

Lekker lezen

Tommie is nog een tijdje stil blijven zitten.
Nu heeft hij zijn zaklamp aan gedaan.
Uit de tas pakt hij de broodjes.
Hij wil een broodje smeren met choco-pasta.
Maar hij is een mes vergeten.
Tommie denkt even na.
Dan moet hij lachen.
Hij stopt zijn vinger in de pot choco-pasta.
Er zit een dikke klodder op zijn vinger.
Hij smeert de choco-pasta op het broodje.
En nog een keer.
Daarna likt hij zijn vinger af.
Het broodje smaakt heerlijk.
De limonade drinkt hij uit de fles.
Het voelt als een picknick.

Tommie pakt een boek.
Hij begint te lezen.
Het gaat over een jongen die voetbalt.
Hij heet Jelle en kan heel goed voetballen.
Tommie kan zelf niet voetballen.
Maar lezen over Jelle vindt Tommie leuk.
Soms maakt Jelle een doelpunt.
Het is dan net of Tommie zelf een doelpunt maakt.
Tommie leest snel verder.
Hoofdstuk na hoofdstuk.

Het is een heel goed boek.
Op het einde is er een spannende wedstrijd.
De club van Jelle wordt kampioen.
Door een mooi doelpunt van Jelle, een omhaal.
Jelle gaat op de schouders.
Jelle is de beste.

Tommie doet zijn ogen dicht.
Hij denkt dat hij Jelle is.
Hij heeft de bal aan zijn voet.
Tommie passeert drie man en de keeper.
En hij maakt het winnende doelpunt!
Zijn vrienden dragen hem op de schouders.
Zijn vader staat te juichen.
Hij klapt in zijn handen van trots.
Dat zou mooi zijn.
Jammer dat het niet echt is.
Tommie weet dat zijn vader nooit trots op hem is.

Hij pakt snel een ander boek.
Het gaat over een meisje met haar paard.
Het paard heet 'Zwarte Prins'.
Ze borstelt hem iedere dag.
En als ze niet naar school hoeft, gaat ze met hem rijden.
Op een dag valt Zwarte Prins.
Hij is kreupel en mag nooit meer rijden.
Het is een zielig boek.
Het is eigenlijk een meisjesboek, maar Tommie vindt het toch leuk.

Alarm

Tommie schrikt wakker.
Even weet hij niet waar hij is.
Hij kijkt om zich heen.
Dan weet hij het weer.
De boekwinkel.
Tommie is in slaap gevallen.
De zaklamp is uit zijn hand gegleden.
Er komt geen licht meer uit.
De batterijen zijn op.
Tommie staat op.
Op de tast loopt hij naar de deur.
Hij voelt naar het knopje van het licht.
Hij knipt het grote licht aan.
Nu heeft hij de zaklamp niet meer nodig.

Tommie pakt de deurknop.
Heel voorzichtig opent hij de deur een klein stukje.
Tommie luistert of hij iets hoort.
Maar het is helemaal stil in de winkel.
Er is geen enkel geluid.
Hij doet de deur helemaal open.
Het is donker in de winkel.
Maar Tommie kan alles goed zien.
Buiten voor de winkel brandt een lantaarnpaal.
Het licht valt door de etalage naar binnen.

Tommie staat in de winkel.
Het is een gek gevoel, alleen in een winkel.
Hij heeft het gevoel dat hij daar eigenlijk niet mag zijn.
Spannend en leuk tegelijk.
Hij haalt diep adem.
Weer voelt hij die kriebels in zijn buik.

Opeens is er een gillend geluid.
Het licht springt aan in de winkel.
Tommie schrikt enorm.
Hij vergeet zelfs te ademen.
‘Wat is er aan de hand?’ denkt hij.
‘Wat gebeurt er?’
Dan dringt het tot hem door.
Het alarm gaat af.
Het is een vreselijk lawaai.
‘Verstoppen.’
Hij rent naar zijn eigen plekje.
Maar dan bedenkt hij zich.
Hij loopt terug naar de winkel.
Hij gaat naar de etalage en klimt er in.
De beer haalt hij van het stoeltje.
En Tommie gaat zelf op het stoeltje zitten.
In de etalage!

De sirene gilt maar door.
De oren van Tommie doen er pijn van.
Even later stopt er een politie-busje voor de deur.
Hij voelt zijn hart tekeer gaan.

Maar hij beweegt niet.
Hij blijft doodstil zitten.

Politie

Tommie kijkt naar het politie-busje.
Zijn hart bonst in zijn keel.
Er stappen twee agenten uit.
Een kleine vrouw en een heel grote man.
Hij lijkt wel een boom, zo groot.
Een tweede politie-auto komt aanrijden.
Nog twee agenten stappen uit.
Eentje heeft een pistool in zijn hand.
Tommie knijpt zijn handen samen.
Hij mag niet bewegen.
Dan ziet hij een bekend gezicht.
Het is de man van de boekenwinkel.
De kale meneer.
Hij praat met de agenten.
Een agent krijgt de sleutel van hem.
Hij maakt de deur open.
Met zijn pistool naar voren komt hij naar binnen.
Tommie blijft doodstil zitten.
Hij durft zich niet te bewegen.
Het is net een film.
Tommie moet er een beetje om lachen.
Hij kan alles zien gebeuren.
Maar niemand ziet hem.
De agenten gaan de winkel in.
Tommie kan ze nu niet meer zien.
Dat is nog spannender.

Hij knijpt zijn ogen dicht.

Even later komen de agenten weer naar buiten.

‘Niemand in de winkel’, hoort Tommie een agent zeggen.

‘Vals alarm.’

De kale meneer wordt erbij geroepen.

‘We hebben wel een rugzak en een kussen gevonden.’

De kale meneer snapt er niets van.

‘Het is niet van mij. Dat lag er vanmiddag niet.’

Het blijft even stil.

Een agent houdt de rugzak omhoog.

‘Deze rugzak is van ene Tommie.’

Tommie schrikt zich wild.

Het voelt alsof zijn keel wordt dicht geknepen.

Hoe weet die agent dat?

Dan zucht Tommie.

Hij snapt al wat er aan de hand is.

Zijn naam staat in zijn rugzak.

En zijn adres en telefoonnummer ook.

‘Nu is alles verloren’, denkt hij bij zichzelf.

Tommie raakt in paniek.

Hij wil weg. Hij móet weg.

De deur staat open.

Niemand let op hem.

Dit is zijn kans.

Hij staat op van het stoeltje.

Hij springt over een stapeltje boeken.

En dan rent hij naar de deur.

Zo snel als hij kan.
Maar de grote agent ziet hem.
Die agent is niet alleen heel groot.
Hij is ook snel. En sterk, enorm sterk.
Voordat Tommie bij de deur is heeft hij hem al te pakken.
Tommie spartelt en probeert los te komen.
Maar het lukt niet.
De agent is veel te sterk.
Met een hand tilt hij Tommie op.
‘Zo’, bromt de agent met een zware stem.
‘Jij bent de klos.’
De agent grijnst naar Tommie.
‘Je krijgt handboeien om.
En je gaat naar de gevangenis.
Zo doen wij dat met inbrekers.’
Tommie begint zachtjes te huilen.
‘Ha’, roept de agent. ‘En janken helpt niet!’

Naar het bureau

Tommie wordt in het politie-busje gezet.
De kale meneer van de winkel staat buiten.
Hij kijkt naar Tommie door het raampje.
Hij schudt zijn hoofd.
De agente zit naast Tommie.
'Naar het bureau', zegt ze.
De andere agent start de auto.
Hij rijdt snel weg.
De banden piepen.
Het busje rijdt heel hard door de stad.
Ze rijden zelfs door rood.
Tommie voelt zich een misdadiger.
Hij wil iets zeggen tegen de agente.
Dat hij niet wilde inbreken.
Dat hij niets gestolen heeft.
Maar hij durft het niet.
Hij bijt op zijn lip.

Het busje maakt een scherpe bocht.
Tommie verliest zijn evenwicht.
Hij valt met zijn hoofd tegen het raam.
Het doet pijn, maar Tommie voelt het niet.

Tommie kijkt naar buiten.
Gelukkig is het avond en is het donker.
Niemand zal hem zien in het politie-busje.

Niemand hoeft het te weten.

Ze zijn nu vlak bij het politie-bureau.

De agent rijdt nog steeds hard.

Ineens remt hij af.

Tommie schiet naar voren.

Het busje staat voor een slagboom.

Een bewaker doet hem omhoog.

Ze rijden er langzaam langs.

Achter het busje gaat de slagboom weer dicht.

Dan stopt het busje.

Tommie moet uitstappen.

De grote agent kijkt Tommie aan.

Dan vraagt hij aan de agente:

‘Moeten we hem in de boeien slaan?’

Tommie ziet niet dat de grote agent een knipoog geeft.

‘Nee, dat hoeft niet’, zegt de agente.

‘Hij kan niet meer ontsnappen.’

Binnen moet Tommie in een kamertje gaan zitten.

Het is een kale kamer.

Alleen een tafel en drie stoelen.

De agente zit tegenover hem.

‘We hebben jouw vader gebeld’, zegt ze.

‘Hij komt hier naar toe.’

Tommie knikt.

‘Ik wil je ook nog een paar vragen stellen’, zegt de agente.

‘Maar als je niet de waarheid zegt....’

Dan komt een andere agent, die grote.'

Tommie knikt nu veel harder.

'Ik wil graag weten waarom je in de winkel was', zegt de agente.

'En of je al eens eerder iets hebt gestolen.'

Tommie weet niet zo goed wat hij moet zeggen.

Hij voelt zijn ogen branden.

Maar hij wil niet huilen.

De agente kijkt hem aan.

'Nou?' vraagt ze.

Tommie slikt en zegt dan zachtjes:

'Ik wilde alleen maar lezen.'

De grote agent

Tommie zit nog steeds in de kale kamer.

Helemaal alleen.

Hij moet wachten.

Tommie zit muisstil op zijn stoel.

Hij durft zich niet te bewegen.

Dan hoort hij iets op de gang.

Iemand schreeuwt.

Tommie krimpt ineen.

Hij herkent de stem.

Het is de stem van zijn vader.

Het geluid komt dichterbij.

Hij schreeuwt steeds harder.

Zelfs in een politie-bureau schreeuwt hij nog.

Dat zou Tommie nooit durven.

De deur zwaait open.

Daar staat Zwinkels.

Zijn hoofd is helemaal rood.

Het lijkt of het gaat ontploffen.

Dan komt er een sissend geluid uit zijn mond.

‘Ben jij helemaal gek geworden?’

Hij ziet er gevaarlijk uit.

Hij komt dreigend op Tommie af.

Tommie wordt heel klein.

Zwinkels is woedend.

‘Wat moet je toch met die stomme boeken’, roept hij boos.
Hij pakt Tommie beet en tilt hem op.
Hij maakt grommende geluiden.
Maar dan wordt Zwinkels beetgepakt.
Door de grote, sterke agent.
Hij tilt hem zo van de grond.
De benen van Zwinkels spartelen in de lucht.
‘Loslaten’, zegt de agent.

Zwinkels zet Tommie terug op zijn stoel.
Maar de agent laat Zwinkels niet los.
Hij hangt nog steeds in de lucht.
Tommie gelooft zijn ogen niet.
De agent moet ontzettend sterk zijn.
‘Nooit meer doen’, bromt de agent tegen Zwinkels.
Die schudt zijn hoofd.
Hij is geschrokken.
Het lijkt wel of hij bang is voor de grote agent.
‘Eerst beloven’, zegt de agent.
Zwinkels is nu heel stil.
Dan knikt hij.
Zijn ogen zijn groot van angst.
Zijn stem trilt.
‘Ik zal het nooit meer doen.
Ik beloof het.’

Het formulier

Tommie en zijn vader wachten.

Ze zitten in de hal van het politie-bureau.

‘Ik snap er niets van, jongen’, zeurt Zwinkels.

‘Mijn eigen zoon, die inbreekt.

Bij een boekwinkel!

Dat is nog het ergste.’

Zwinkels schudt zijn hoofd.

‘Neem dan een andere winkel, Tommie.

Met spelletjes voor de computer, bijvoorbeeld.

Dan snap ik het.

Maar boeken....’

Weer schudt Zwinkels zijn hoofd.

Tommie haalt zijn schouders op.

Hij is moe en luistert maar half.

Het is stil in de hal.

Af en toe loopt er een agent langs.

Het wachten duurt lang.

De ogen van Tommie vallen dicht van de slaap.

Hij wil naar huis en naar bed.

Dan komt de agente aanlopen.

Tommie mag naar huis.

Maar eerst moet Zwinkels nog iets invullen.

Een paar vragen op een formulier.

Ze geeft het formulier aan hem.

Zwinkels kijkt naar het papier.
Hij schrikt ervan.
‘Ik...uhh...ik...uhh...’, stamelt Zwinkels.
‘Ik heb...uhh...mijn leesbril niet bij me.’

Zijn gezicht wordt helemaal wit.
Tommie weet niet wat hij hoort.
Een leesbril?
Zijn vader heeft helemaal geen leesbril.
‘Wacht maar’, zegt de agente, ‘ik heb er wel een.
Ik haal hem even.’
‘Dat hoeft niet.....’, probeert Zwinkels nog.
De agente is al weg.
Ze hoort hem niet meer.

Zwinkels schuift op zijn stoel.
‘Stom mens’, mompelt hij.
Hij staat op, maar gaat gelijk weer zitten.
Tommie ziet zweet op zijn voorhoofd.
In zijn nek komen rode vlekken.
Weer staat Zwinkels op.
En weer gaat hij zitten.
Hij is erg onrustig.
Zo heeft Tommie hem nog nooit gezien.
Even later komt de agente.
Met een leesbril.
‘Alstublieft’, zegt ze tegen Zwinkels.
Hij pakt de leesbril aan.
Zijn handen trillen.

Zwinkels zet de leesbril op.
Dan pakt hij het formulier.
‘De bril is niet goed’, zegt hij.
‘En de lettertjes zijn te klein.’
Hij kijkt over de bril naar Tommie.
‘Lettertjes zijn ettertjes’, zegt Zwinkels.
Hij moet er zelf om lachen.
De agente lacht niet.

Zwinkels staat op.
‘We gaan naar huis’, zegt hij.
‘Ik kom morgen wel terug voor dat formulier.’
De agente kijkt hem streng aan.
Ze pakt iets uit haar zak.
‘Alstublieft’, zegt ze nogmaals tegen Zwinkels.
Ze geeft hem een vergrootglas.
Zwinkels zegt niets meer.
Hij ademt heel snel.
Zijn gezicht wordt nog witter.
Dan vraagt de agente: ‘U kunt toch wel lezen?’
Zwinkels knijpt zijn ogen dicht.
Alsof hij zich wil verstoppen.
Uit zijn keel komt een diepe zucht.
Hij laat zijn hoofd zakken.
En slaat zijn handen voor zijn gezicht.
Dan schudt hij zijn hoofd.
‘Nee’, klinkt het heel zacht uit zijn mond.
‘Ik kan niet goed lezen.’

Een paar woordjes maar.'

Het verhaal van Zwinkels

De volgende dag slaapt Tommie uit.
Het is al bijna middag als hij wakker wordt.
Zijn vader brengt hem ontbijt op bed.
Hij gaat op de rand van zijn bed zitten.
'Het spijt me, Tommie.
Ik had het eerder moeten zeggen.
Maar dat durfde ik niet.'
Tommie neemt een hap van zijn beschuit.
'Vroeger vond ik lezen al moeilijk.
De meester zei dat ik dom was.
Ik moest in de hoek staan.
Andere kinderen lachten me uit.'
'Wat gemeen', zegt Tommie.
Zwinkels knikt even en vertelt verder.
'Thuis was mijn vader boos.
Ik moest van school af.
Ik deed mijn best niet, vond hij.
Maar dat was helemaal niet waar.
Ik kon alleen niet goed lezen.
Dat was te moeilijk voor mij.'
Zwinkels stopt even.

'Dat is niet eerlijk', roept Tommie.
'Jij bent helemaal niet dom.
Je hebt gewoon dyslexie.
Kinderen in mijn klas hebben dat ook.'

‘Dis-wat?’ vraagt Zwinkels.

‘Dyslexie.

Zo noemen ze dat.

Dan vind je lezen moeilijk.’

Zwinkels denkt na.

‘Kunnen die kinderen ook niet lezen?’

‘Jawel, maar niet alle woorden.’

‘Worden ze niet uitgelachen?’ vraagt Zwinkels.

Tommie moet erom lachen.

‘Nee natuurlijk niet.

Ze krijgen juist hulp.’

‘Gelukkig’, zegt zijn vader.

Tommie springt zijn bed uit.

‘Pap, ik heb een idee.

Zal ik jou leren lezen?’

Zijn vader kijkt hem aan.

Hij glimlacht.

‘Goed idee.

Maar dan wel met chocolade letters.

Ik heb honger!’

Lachend tilt hij Tommie uit bed.

Tommie zweeft door de lucht.

En hij voelt heerlijke kriebels in zijn buik.

Een nieuw boek

Tommie staat voor de boekenwinkel.
Hij duwt de deur open.
Hij gaat naar binnen.
Zijn vader komt achter hem aan.
Tommie loopt naar de hoek met kinderboeken.
Hij kijkt naar alle boeken.
Plank na plank, boek na boek.
Hij zoekt een boek voor zijn vader.
Iets dat ze samen kunnen lezen.

‘Dit is een leuk boek, pap.
Dit moeten we kopen.’
Ze lopen naar de kassa.
Daar staat de kale meneer.
‘Kijk eens wie we daar hebben.
De inbreker die niks steelt.’
Tommie schrikt ervan.
De kale meneer geeft een knipoog aan Tommie.
Hij maakt gelukkig maar een grapje.

‘Het spijt me, van dat inbreken’, zegt Tommie.
De kale meneer knikt.
‘Ik wil dit boek kopen’, zegt Tommie.
‘Nee, dat mag je niet kopen’, zegt de kale meneer.
Hij zegt het met een lach.
‘Je hoeft het niet te betalen.’

Je krijgt het van mij.

Voor de schrik.'

'Eigenlijk is het voor mijn vader', zegt Tommie zacht.

Zwinkels knikt.

Dan vertelt Tommie het hele verhaal.

Ook dat hij zijn vader gaat helpen met lezen.

'Heel goed', zegt de kale meneer.

'Gauw leren lezen.

Dan kan ik meer boeken verkopen.'

Hij geeft Tommie een hand.

'Maar toch is deze gratis.'

Zijn vader geeft de kale meneer ook een hand.

'Ik beloof u dat ik snel leer lezen.

En dan ga ik een boek schrijven.

Dan kunt u dat verkopen.'

'Goed idee', zegt de kale meneer.

'Waar gaat het boek over?

Heeft u al iets bedacht?'

De vader van Tommie schudt zijn hoofd.

'Ik hoef niets te bedenken.

Ik schrijf gewoon op wat Tommie heeft meegemaakt.

En ik weet ook al een titel.'

Tommie kijkt vragend naar zijn vader.

Die lacht.

'Het heet: "Verboden te lezen!"'

juli 2011.